

Article Opinió - Fanni Riudavets - “Educació i nova normalitat”

El passat 31 de març a aquesta mateixa secció, *En Veu Alta*, de la web del PSM-Més per Menorca hi escrivia un article que vaig titular *Comunitat Educativa*, entre altres coses assenyalava:

“De tot se’n pot aprendre o, més ben dit, de tot se n’ha d’aprendre. Avui que estem a casa, confinats a casa, assotats per una pandèmia que no sabem quan acabarà, és potser un bon moment per a la reflexió...”

Aprenquem llavors la lliçó. Cal dissenyar un sistema educatiu on cada centre sigui autònom per dissenyar els seus projectes, administrar la seva economia, fixar les pròpies normes de funcionament. Només així donarem vida a les comunitats educatives, només així serem tots copartípcips d’un mateix propòsit, només així estarem en condicions de plantar cara el reptes.”

Però malauradament només puc dir que l’única cosa que s’ha pogut aprendre és precisament allò que no s’ha de fer. Si a l’esmentat article feia una crida a bastir una comunitat educativa amb veritable poder de decisió, els fets ens han demostrat que la línia d’actuació de l’administració anava en una direcció absolutament oposada.

No és qüestió de confeir ara un memorial de greuges sobre la desastrosa gestió que s’ha portat a terme des de la Conselleria d’Educació, podria parlar-vos de la improvisació constant, de les instruccions massives, recurrents i contradictòries, de les rectificacions fora de temps, de la manca d’informació, del nul suport efectiu a la tasca dels docents, del menyspreu als suggeriments dels professionals, de modificacions d’última hora... En definitiva d’una gestió erràtica que ha tensat encara més les costures ja febles d’un sistema educatiu que s’havia d’enfrontar a una situació nova i difícil sense tenir els mitjans suficients per fer-ho. Per desgràcia, la gestió de l’administració educativa ha fet bona la dita menorquina que ben gràficament assenyalava *“en lloc de donar llum dona fum”*.

No vull dedicar-hi més espai, ja arribarà el moment de detallar, analitzar i treure les conclusions que calguin del tot el que ha passat. M’estim més mirar cap endavant, cap al futur, però un futur proper. Un futur que comença el pròxim setembre, quan es torni a posar en marxa aquesta *“nova normalitat”* també a les nostres escoles. Esper i desig sincerament que, en els mesos que hi manquen, es corregeixin les mancances, es planifiqui amb cura, es prevegin totes les eventualitats i, sobretot, es tinguin en compte les opinions dels docents...

Estic convençuda que caldran canvis de tota mena però voldria que no es caigués en l’error de sempre: fer recaure tot l’esforç que aquests suposaran sobre les espatlles dels docents. Aquest és el camí fàcil, el camí de sempre: redactar unes normes des dels despatxos que després han de dur a la pràctica els docents sense mitjans, sense suport i, fins i tot, sense reconeixement.

Caldran canvis, sí. I estic convençuda que els professionals de l’educació, i tota la comunitat

educativa, faran tot el possible –s`hi deixaran la pell- per aplicar-los. Però cal la dotació per fer-los efectius, cal suport i no fiscalització obsessiva, cal claredat amb les instruccions...i sobretot cal confiança en la tasca, la responsabilitat i la professionalitat dels docents. Si al manco de tot aquest terrabastall en poguéssim treure això...

En conclusió, cal enfortir el nostre sistema educatiu i això només es pot fer escoltant i fent cas als que el mantenen viu. Veurem.